

беззащитенъ, както вжтрѣ, тъй и отъ вѣнъ въ полето, и Сципионъ, послѣ поражението на Ханнона, можалъ съ отличната си армия да го завладѣе или поне да го блокира по сухо и по море, като оставеше само частъ отъ войскитѣ да наблюдава Утика и да го прикрива отъ страна на този градъ. А до като той 40 дни обсаждалъ Утика, Аздрубалъ съ 50.000 души пѣхота и 10.000 души конница и Сифаксъ съ 30.000 души пѣхота и 3.000 души конница, всичко съ 80.000 души пѣхота, и 13.000 души конница — два пѣти по вече отъ колкото ималъ Сципионъ — се расположили на лагеръ близо до лагера на този последния. Благоприятната минута била испусната, приближавала вече зимата — и Сципионъ намѣрилъ за по благоразумно да сHEME обсадата на Утика и да се расположи на зимни квартири. Като прѣминалъ задъ р. Баградастъ (днесъ Мегердахъ), той расположилъ армията си на това мѣсто на морския брѣгъ, което отъ тогава се наричало по името му Корнелия — *Castra Cornelia* (днесъ Геллахъ), и като истѣгнали корабитѣ отъ флотата си на брѣга, оградили тѣхъ и армията съ укрѣпенъ лагеръ. Да се прѣдпочте обсадата на Утика прѣдъ движението къмъ Картагенъ, отъ страна на такъвъ полководецъ, като Сципиона, е малко необяснимо и странно; но вѣроятно Сципионъ е ималъ за това достатъчно причини.

Въ Италия, може да се каже, че нѣмало вече война. Аннибалъ, съвсѣмъ стѣсненъ въ околноститѣ на Кротонъ — единичкъ пунктъ, който му оставалъ въ южна Италия, билъ туренъ въ пълно бездѣйствие. Единичката му надѣжда била въ армията на Махона, която той билъ принуденъ да очаква, безъ да има смѣлостта да я присрѣщне. Въ армията му почти никакъ не останали отъ

старитѣ войници, които се сражавали при Треббия, Тразименското езеро и Канна: тя била съставена отъ най-разноплеменъ и разнороденъ сборъ отъ войски и не била доста силна за да удържи побѣда надъ 2-тѣ римски армии, които постоянно я притискали, но все още не се осмѣлявали да атакуватъ — Аннибала! Тѣ непрѣкъснато го безпокоили съ частни дѣйствия на малка война, но да го атакува съ съвокупнитѣ сили на 2-тѣ римски консулски армии (на брой до 40.000 души и по много) — никой отъ римскитѣ полководци не се рѣшавалъ, такова могъщо било нравственното влияние даже само отъ името му — явление, което много или малко се забѣлѣзва въ историята на всичкитѣ велики полководци: всѣки отъ тѣхъ, самъ по себѣ си струвалъ цѣла армия! Обаче и Марцеллъ, и Фулвий, и Клавдий Неронъ не се бояли да мѣрятъ силитѣ си съ него, и то съ успѣхъ: но не всички римски полководци приличали на тѣхъ и *благоразумната предпазливостъ* на по-вечето отъ тѣзи полководци едва ли не надминувала вече границитѣ и идвала до *страхъ*, който силно противурѣчилъ на смѣлитѣ до дързостъ и сурови до жестокостъ дѣйствия на римскитѣ полководци противъ *по-слабитѣ* — черта, не твърдѣ похвална за римлянитѣ.

Обаче консула Семпроний, който едва пристигналъ съ армията си, дързалъ да се срѣщне съ Аннибала и тръгналъ къмъ Кротонъ. Но Аннибалъ, като левъ, заобиколенъ отъ ловци, атакувалъ смѣлия Семпроний изненадано и го испхдилъ въ лагера му, съ загуба на около 1.200 души, но не счелъ за нужно да го атакува въ самия лагеръ. Семпроний, като получилъ такова заплашване, повикалъ Луциния да се съедини съ него и прѣзъ нощта